Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36519
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

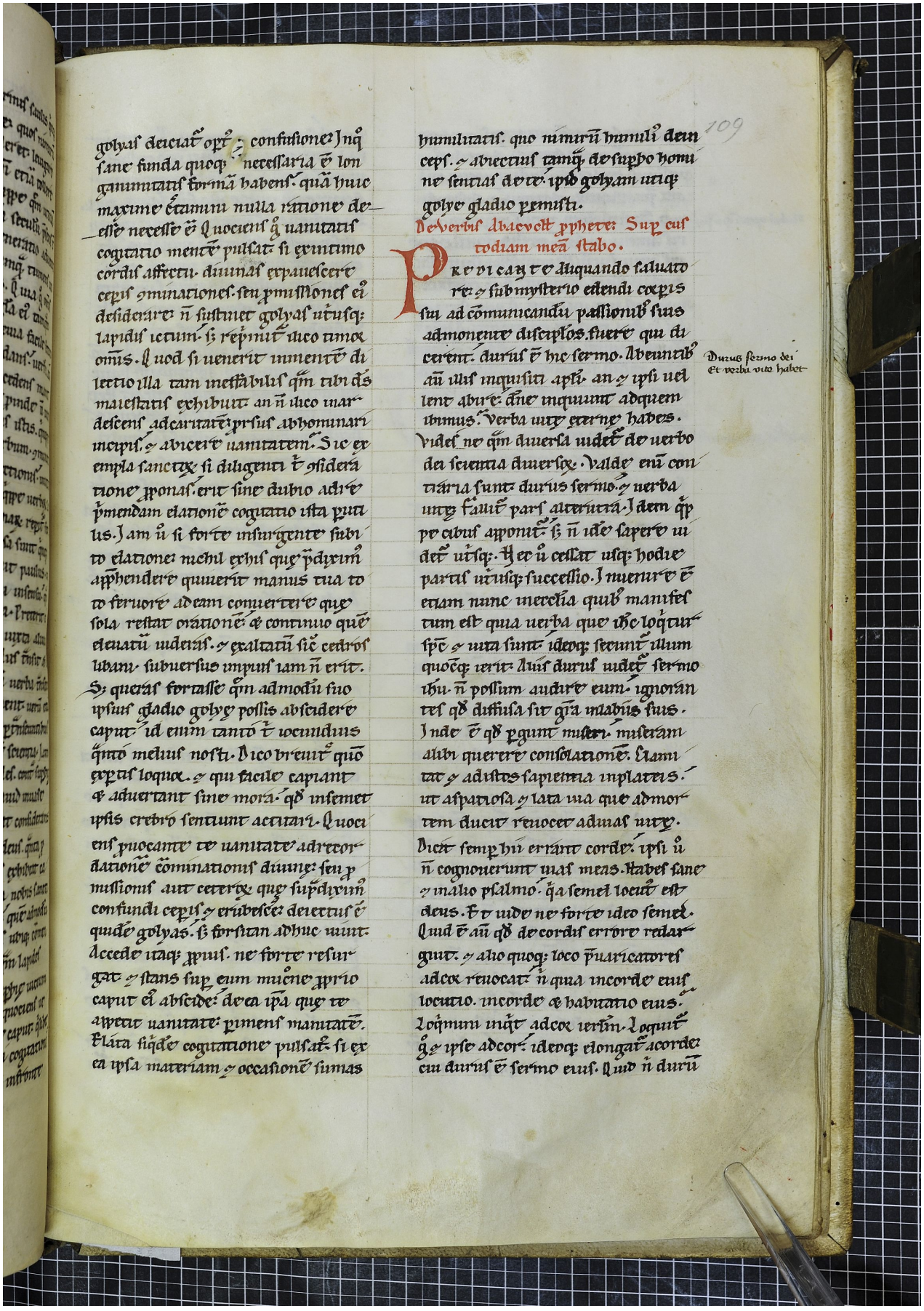

109

golyas deiciat opꝝ ⁊ confusione. Inq̃ sane fimda quoq; necessaria ē lon ganimitatis formã habens. quã huic maxime ētamsi nulla ratione de esse necesse ē. Q uocieñs q̃ uanitatis cogitatio mentē pulsat. si extremo cordis affectu. diuinas expauescere cepit ꝯminationes. seu p̃missiones eī desiderare. ñ sustinet golyas utusq; lapidis ictum. ⁊ reprimit uoco tamen omis. Q uod si uenerit immente di lectio illa tam metabilis q̃m tibi ds maiestatis exhibuit. an ñ huic mar descens. adcaritatē prius abhominari incepit. ⁊ abicere uanitatem. Sic ex empla sanctꝝ si diligenti ⁊ ꝑsideratione ꝑponas. erit sine dubio adhe ꝑmendam elationē cogitatio ista puta us. Jam ū si forte insurgente subito elationis michi ychus que p̃dixim̃ apphendere quuerit manus tua to to feruore adeam conuertere que sola restat oratiōnē & continuo quē eleuatū uideras. ⁊ exaltatū sic cedros libani. subuersus impius iam ñ erit. S; queras fortasse q̃m admodū suo ipsius gladio golye possis abscidere caput. id enim tanto ⁊ iocundius q̃nto melius nosti. Dico breuit quo cepit loquꝰ. ⁊ qui facile capiant & aduertant sine mora. qd insemet ipsis crebro sentiunt accidere. Q uoci ens inuocante te uanitate aduersor dationē cōmationis diuine. seu p missionis aut ceterꝝ que supdixim̃ confundi cepis ⁊ erubescet deiectus ē quide golyas. ⁊ forsitan adhuc uult. Accede itaq; ꝑpius. ne forte resur gat ⁊ stans sup eum mucrone ꝑprio caput eī abscide. de ea ipa que te aspectu uanitate ꝑmens manitatē. Clara siqde cogitatione pulsat. si ex ea ipsa materiam ⁊ occasionē sumas humilitatis. quo nimirū humili deꝰ cepit. ⁊ abiectus tamq̃ de supbo homine sentias. de te. ipse golyam utiq; golye gladio ꝑemisti.

De verbis dauid ꝑphete. Super custodiam meā stabo.

Preoccaz te duquando saluato re ⁊ sub mysterio edendi cepis sui. ad cōmunicandū pallionib̃ suis admonente discipulos. fuere qui di cerent. durus ē hic sermo. Aduentib̃ aūt illis inquisiti apli. an ⁊ ipsi uel lent abire. dñe inquiunt adquem ibimus. Verba uite eterne habes. Videt ne q̃m diuersa uidet de uerbo dei scientia diuersiq;. Valde enī con traria sunt durus sermo. ⁊ uerba uite. Sanū ꝑs altera. Jdem q̃p pe cibus apponit. ⁊ ñ ide sapere ui det utiq;. Hec ne ū cellat usq; hodie partis utriusq; successio. Jnueniri ē etiam nunc mercelia quib̃ manifes tum est quia uerba que ihc loquit spūs ⁊ uita sunt. ideoq; secum illum quoq; ferit. Suus durus uidet sermo ihu. ñ possum audire eum. ignoran tes qd diffusa sit gra in labiis suis. Jnde ē qd pgunt muscipulam alibi querere consolationē. Clamitat ⁊ adultos sapientia inplacites. ut aspatiosa ⁊ lata uia que admor tem ducit reuocet aduias uite. Dicit semp hii errant corde. ipsi ū ñ cognouerunt uias meas. Habes sane ⁊ alio psalmo. q̃a semel locutꝰ est deus. ⁊ ego unde ne forte ideo semel. Quod ē aūt qd de cordis errore redar guit. ⁊ alio quoq; loco ꝓuaricatores ad cor reuocat. ñ qua incorde eius locutio. incorde & habitatio eius. Loquitur intꝰ ad cor. uerū. Loquit ⁊ ipse ad cor. ideoq; elongat a corde eius durus ē sermo eius. Quod ñ duru

Durus sermo dei et verba vite habet